

DESIRE®

Andrea Laurenceová
Playboyovy sliby

 HARLEQUIN®
TM

ANDREA LAURENCEOVÁ

PLAYBOYOVY SLIBY

PŘEKLAD

KVĚTA PALOVSKÁ

Milá čtenářko,

jistě mi dáte za pravdu, že k tomu, aby se člověk otevřel lásce, je nutná pořádná dávka odvahy. Strach z odmítnutí, nedostatek sebedůvěry, celá hromada nejistot, to vše zažívá skoro každý včetně mých hrdinů. Někdy za nedostatek sebevědomí může zklamání z dřívějšího vztahu, někdy nesplnitelné rodičovské nároky a někdy fatální onemocnění se svými následky. Každý z nás bojuje se svými vlastními strachy a nejistotami. Když si pak přečtete příběh Playboovy sliby, budete žasnout, jakou odvahu prokázala plachá spisovatelka Willow. I Sienna z povídky Svádění po jižansku musí zapomenout na své pocity nedostatečnosti a uvěřit, že si zaslouží být milována. Marguerite v romanci Přistižena při činu musí prokázat nejen odvahu, ale i obrovskou trpělivost, aby se mohla věnovat jak své lásce k vínu a rodnému vinařství, tak lásce k novému majiteli vinic. Mé hrdinky to dokážou, čelí statečně svým strachům, a tak je čeká sladká odměna.

Přeju Vám pěkné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Andrea Laurenceová

PLAYBOYOVY SLIBY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Promises from a Playboy

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Květa Palowská

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Andrea Laurence
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8531-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8532-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8533-9 (PDF)

PROLOG

Finna vytrhl ze spánku hřmot. Strojem otřásaly silné turbulence. Služební let soukromým letadlem jindy probíhal hladce a v naprostém pohodlí, takže teď okamžitě věděl, že něco není v pořádku.

Srdce mu tlouklo jako o závod. Pokusil se vstát, ale otřesy ho prudce vrátily zpátky na sedadlo. Na palubě bylo pět lidí: Finn, pilot, druhý pilot, letuška a jistý výrobní ředitel, který se k nim připojil na poslední chvíli. Jeho původní let s komerční společností zrušili a Finn mu nabídl, ať letí z Pekingu zpátky do Spojených států s nimi. Muž seděl přes uličku a z jeho zděšeného výrazu bylo zřejmé, jak lituje, že nabídku přijal.

Finn se s námahou zvedl, opřel se o další sedadlo a pomalu postupoval do přední části letounu. Naléhání letušky, ať se vrátí na svoje místo, nevěnoval pozornost.

„Co se děje?“ vpadl do zmateného pípání čidel, zoufalých tíšňových volání pilota a nezvykle hlasitého rachotu motoru.

„Technická porucha,“ odpověděl druhý pilot se svraštělým čelem. „Motor má závadu, do Salt Lake City nedoletíme. Pokoušíme se přesměrovat letadlo k nouzovému přistání na Sea-Tacu. Měl byste se vrátit na místo a zapnout si bezpečnostní pás, pane Steele.“

„Na ten se vykašlete! Nasadte si padák,“ křikl pilot a usilovně se snažil udržet pod kontrolou řízení. „Je pod každým sedadlem.“

„Padák?“ Finn klopýtl a zachytil se dveří kabiny, aby neupadl. „To myslíte vážně?“

„Jestli nedoletíme do Seattlu včas, možná budeme muset opustit stroj. Pro každý případ se snažím klesnout do bezpečnější výšky.“

Finn ztěžka polkl. Nikdy ho nenapadlo, že by se měl vrhnout z letadla do tmavé noci. V rodině platil za divocha, ale riskoval jen tehdy, pokud šlo o ženy a rychlá auta. V žádném případě nepatřil k těm, kteří skáčou z dokonale fungujícího letadla.

Stroj sebou prudce cukl a Finn vratce popošel kupředu. Z ovládacího panelu se ozval další pronikavý poplašný signál. Znovu mu blesklo hlavou, že tohle není dokonale fungující letadlo. Opatrně došel ke svému sedadlu a zespodu vytáhl balíček. Muž vedle něj nervózně učinil totéž, navlékl si popruhy padáku přes paže, aniž odepnul bezpečnostní pás pohodlného koženého sedadla.

Finn si nasadil padák a zacvakl přezky na hrudi. Jeho otec trval na tom, aby každé letadlo bylo pro nálehavé případy takto vybaveno. Kdysi, když nakoupili letadla, dostali instrukce, jak s padáky zacházet, ale nebyl si jistý, jestli dobře poslouchal. Po pravdě řečeno, nikdy mu nepřišlo na mysl, že by tuhle věc někdy musel použít. Kdo by čekal, že takové luxusní soukromé letadlo nebude v naprostém pořádku?

Hluk neustával. Finn zabručel a svezl se na sedadlo. Jestli se jedno z letadel za miliony dolarů zřítí, otec bude zuřit. A Finn už tak nějak věděl, že vinu nakonec připíší jemu, ostatně jako vždycky.

Když sahal po bezpečnostním pásu, ozval se další ohlušující hřmot. Současně došlo k výbuchu, načež se v boku letounu objevila široká trhлина a dovnitř pronikl prudký závan větru. Proud vzduchu vzápětí vytáhl Finna ze sedadla a vrhl ho do tmavé noci.

Okamžitě ucítil mrazivý chlad. Kolem svištěl vítr.

Zahalila ho tma, jen v dálce viděl nepatrné záblesky světla. Zpočátku nemohl dýchat. Rozum se s nově nastalou situací stěží vyrovnával; smysly byly absolutně přehlcené.

Finn netušil, jaká vzdálenost ho dělí od země, ale cítil, že začíná malátnět. Zatnul zuby a zatáhl za popruh. Padák jím škulbl a klesání trochu zpomalilo. Nato podlehl závratí a omdlel.

Když se probral, rozpoznal v měsíčním svitu koruny stromů. Dopad byl rychlý a tvrdý, a jak se zdálo, Finn přistál v hustém lese. Proletěl tenkými horními větvemi stromů a vzhledem k tomu, že krátce předtím ještě letěli nad Pacifikem, byl rád, že kolem sebe nemá temně modré moře.

Stromy byly rozhodně lepší, alespoň do chvíle, než ho ostré větvičky a listy nezačaly šlehat. Bodaly ho do kůže jako ledové nože. Zatímco se propadal níž, snažil se chránit si rukama obličej a cítil, jak se mu větve zachytávají o oblečení.

Pak se najednou s trhnutím zastavil.

Zvednul hlavu a zjistil, že tytéž větve, které na něj útočily, zachytily jeho padák. Teď se pohupoval na popruzích, aniž tušil, jestli visí dva, pět nebo deset metrů nad zemí. Zavrtěl sebou v naději, že se mu podaří uvolnit padák natolik, aby se přiblížil k zemi, ale marně.

Chvíli zvažoval možnosti. Potřeboval se dostat dolů ze stromu, ale neměl se čeho chytit. Nemohl se tady jen tak houpat do rána a čekat, že ho někdo najde. Mohl být v odlehlých končinách a navíc tady v korunách visel příliš odhalený a nechráněný před větrem. V tenké košili a letním obleku mu začínalo být chladno. V Pekingu bylo v září mnohem tepleji než tady, kde je teď. Možná se třásl chladem, ale mohl to způsobit také šok z nehody. Nebyl si jistý, jen věděl, co musí udělat.

PLAYBOYOVY SLIBY

Rozechvělými prsty nemotorně zápasil s postro-
jem padáku. Spodní přezku rozeplnul snadno, ale
druhá mu dala zabrat. Když konečně povolila, bles-
kově vyklouzl, aniž měl čas zareagovat. Padal snad
celou věčnost, větve ho sekaly do žeber a švihaly do
paží a nohou. A pak ho tlustá větev udeřila do čela
a okolní svět zčernal.

PRVNÍ KAPITOLA

Willow Batesová si svěžího ranního ovzduší užívala na zadní verandě s pořádným šálkem kávy. Na ostrovech San Juan, které teď považovala za svůj domov, se právě začínalo ochlazovat. Shaw Island, nejmenší z ostrovů ležící kdesi mezi Victorií v Britské Kolumbii a Seattlem ve Washingtonu, byl jejím posvátným útočištěm. Přicházel podzim a s ním, bohužel, také zdejší bouřkové období.

A soudě podle mohutných tmavých mraků na obzoru si v příštích dnech pobytu venku moc neužije. Podle předpovědi se k nim blížila krutá bouře doprovázená silným vichrem, což znamenalo, že nejspíš zůstane několik dnů odříznutá od pevniny, ale to jí nevadilo. Ze svého ostrova téměř nevytáhla paty. V Seattlu ji čekaly jen hlučné ulice a bolavé vzpomínky.

Její chundelatý šedo-bílý kříženec huskyho se k ní přiloudal, položil jí hlavu na klín a vzhlížel k ní velkýma bleděmodrýma očima. Polechtala ho za špičatýma ušima a vzdychla. „Dnes musíme vyrazit na procházku brzy, Bruno. Nejspíš bude pár dnů pršet. A taky asi potřebuju na chvíli vypadnout z domu a od počítače.“

Bruno zvedl hlavu a odpověděl jí zavytím příznačným pro jeho plemeno.

Potřebovala si odpočinout. Měla za sebou dlouhý týden s úspěchy i neúspěchy, pocity beznaděje

i zásadními pokroky. Jako spisovatelka zažívala taková období často. Psaní je tvůrčí proces, ale dokáže vám přivodit bolení hlavy způsobené hodinami strávenými zíráním do monitoru, kdy jste ponořeni do jiného světa, který máte absolutně pod kontrolou, ale zároveň s vámi vůbec nespolupracuje.

Kdyby tady byla Rain, její starší sestra, v pravou chvíli by do Willow dloubla a vrazila jí pod nos talíř s jídlem. Děkala to tak během celé vysoké, když se Willow učila a nevěnovala pozornost základním potřebám. „Káva není jídlo,“ říkala Rain.

Na tuhle větu si Willow vzpomněla pokaždé, když si nalévala další šálek, místo aby si připravila něco pořádného k jídlu. Ne že by vůbec nejedla. Ale živila se výhradně instantními pokrmy, které nakupovala ve velkém, když se obtěžovala přejet trajektem do Victorie nebo Seattlu. Měla zásobu proteinových tyčinek, dostatek polévek v plechovkách a krekrů, aby přežila zimu, velká balení arašídového másla a džemu a široký výběr snídaňových lupínků, na jaký by bylo každé šestileté dítě pyšné.

Jistě, její sestra by namítla, že byly vedené k veganství a Willowin jídelníček vážně postrádá čerstvou zeleninu a ovoce. Poučování si mohla ušetřit pro svého dvouletého syna Joeye a Willow nechat na pokoji. Když ji nezabila rakovina, káva a proteinové tyčinky to rozhodně nebudou.

Vypila poslední doušek a odložila šálek. „Jsi připravený?“ zeptala se Bruna.

Pes začal nadšeně poskakovat po verandě a výt. K procházce byl připravený vždycky.

„No jo, tak dobře. Jen na sebe něco hodím.“

Vešla do domu a oblékla si bundu, která ležela přehozená v kuchyni přes židli. Do kapes uložila klíče, telefon a sprej proti medvědům. Pak vyšla ven, kde na ni netrpělivě čekal Bruno.

„Půjdeme dnes na pláž?“ prohodila, když scházeli z verandy.

Brunův huňatý ocas zmizel mezi stromy vpředu. Pes rád pobíhal na volno, ale nikdy neodběhl příliš daleko. Nenechával Willow dlouho o samotě, byl její ochránce. Pořádila si ho jako štěně krátce poté, co se usadila na ostrově. Rok předtím ukončila v Seattlu léčbu zhoubného nádoru a vroucně toužila dostat se od toho všeho co nejdál. Rain se obávala nechat sestru samotnou, a tak ji Willow uklidnila chundelatým modrookým parťákem.

Willowin nový život na ostrově tedy začal v novém domě a s malým štěnětem. Od té chvíle se od ní Bruno nehnul. Neomylně poznal, jak se právě cítí, jakou má náladu, a když si potřebovala dát pohov, přiměl ji k odpočinku. Neměl za sebou asistenční výcvik, ale byl pro ni mnohem víc než jen domácí mazlíček.

Toho rána bylo v lese nezvykle živo. Ptáci zřejmě v předtuše počasí hlasitě skřehotali. Kráčela po cestičce, kterou si s Brunem vyšlapali, když chodívali na pláž.

Když došla k okraji lesa, Bruno ji přivítal hlasitým vytím. Na pláži cosi našel a objev ho nadchl. Mohlo to být cokoli, počínaje rybou, kterou vytáhl z mělčiny, a konče dokonalým klackem k házení nebo něčím mrtvým a zkaženým, co ho z jakéhosi důvodu nesmírně lákalo.

„Tak copak tam máš, hochu?“ prohodila.

Chvíli poskakoval kolem a pak se rozběhl po pláži ke svému objevu. Napínala zrak a snažila se rozpoznat, co našel. Něco tam rozhodně leželo. Bylo to nehybné, větší než ryba. Možná tuleň. Moc jich tady není, ale čas od času se ukážou. Kráčela po pobřeží a předmět pomalu začínal dostávat jasnější obrysy. Uvědomila si, na co se dívá.

Bylo to tělo.

Přiběhla blíž a uviděla, že jde o mužskou postavu

bezvzádně ležící u kusu naplaveného dříví. Dotyčný byl přibližně třicátník, pohledný, světlomasý s ostře řezanými rysy – očividně měl ale za sebou špatnou noc. Byl potlučený a vyčerpaný, měl špinavé a potrhané oblečení a na čele krvácející ránu.

Jako by se dívala na anděla svrženého z nebes. Se zlatavými vlnitými vlasy a dokonalou pletí vypadal jako cherubín z renesančního obrazu.

Jenomže tenhle muž byl skutečný. A možná dosud živý. V obličejí ještě úplně neztratil barvu a všimla si, že jeho hrud se mírně zvedá a klesá. Dýchal! Klekla si k němu a jemně se dotkla jeho krku. Pod bříšky prstů ucítila tep a s úlevou si oddechla. „Pane?“ oslovila ho, ale nepohnul se.

Letmo ho pohladila po drsném strništi. Do pomoci cizím lidem se moc nehrnula, zvláště takovým, kteří budili dojem, že se porvali na pláži a ostatní gauneři je pak nechali svému osudu, ale nemohla si pomoci.

Kdy se naposledy dotkla muže? Objímání se švagrem Stevem a dvouletým synovcem nepočítala. Ani pobízení ze strany lékařů a sester v nemocnici. Upřímně řečeno, už ani nevěděla. Bylo to příliš dávno.

Bruno zaujatě očichal oblečení neznámého. Nakonec mu olízl obličej a procítěně zavyl. Povedlo se. Muž sebou škubl a Willow rychle odtáhla ruku. Dotyčný hlasitě zasténal a sáhl si na ránu na čele.

„Do háje,“ zabručel, nejistě otevřel oči a pohlédl na ni.

Willow zatajila dech. Tenhle chlap byl pohledný i v takovém stavu, v jakém ho našla, natož teď, když otevřel oči. Měl velké tmavohnědé oči a husté řasy, za jaké by každá žena dala kdoví co. Chvíli si ji upřeně prohlížel a pak se pomalu usmál. Na tváři měl dolíček. „Hmm, ahoj krásko,“ prohodil špatně srozumitelnou řečí ospalého opilce. Pohnul se a znovu zasténal bolestí.

„Zůstaňte v klidu.“ Aniž věnovala jeho slovům pozornost, vztáhla ruku a zabránila mu v pohybu. Očividně na tom nebyl dobře, když mu připadala hezká. Nebyla nalíčená a vlasy pod čepicí, kterou si narazila na hlavu těsně před odchodem, měla rozcuhané. „Jste ošklivě zraněný.“

„To vím taky,“ odpověděl a navzdory bolesti se ironicky uchechtl. Svrástil čelo a rozhlédl se po pláži. Zarazil se, až když zachytil pohled netrpělivého, ale poslušně čekajícího Bruna. Pes seděl vedle něj, zubil se po psím způsobu a z tlamy mu visel růžový jazyk.

„Jsem na pláži,“ konstatoval muž věčně.

„To souhlasí.“

„S vlkem,“ dodal a obezřetně si měřil psa a jeho mohutné špičáky.

„V podstatě se dá říct, že je to vlčák. Ale spíš husky. Pokud se ke mně budete chovat slušně, nechá vás na pokoji.“

„Beru na vědomí,“ zahuhlal a znovu na ni pohlédl.

„Já bych nejspíš taky pokousal každého chlapa, který by si na vás něco dovolil.“

Willow nejistě vztáhla ruku, aby prozkoumala ránu na jeho čele. Dotyčný je na tom určitě hůř, než vypadá, když vede takové řeči. „Můžete mi říct, jak jste se sem dostal?“

Nepatrně zavrtěl hlavou. „To bych taky rád věděl. Nemám ani, tušení, kde vlastně jsem. Co je to za pláž?“

„Jste na ostrově Shaw Island,“ vysvětlila mu Willow. U pobřeží státu Washington.“

„Aha,“ řekl zamyšleně a s námahou se posadil. „Takhle potlučený jsem nikdy nebyl. Mám pocit, jako kdyby mě někdo udeřil do žeber baseballovou pálkou.“

„A udeřil?“ nadhodila Willow. Zdejší ostrov rozhodně nebyl žádným ohniskem zločinu. Sídliho tady sotva tři sta stálých obyvatel a něco takového by

nikomu jen tak neprošlo. Poslední událost, která stála za pozornost médií, se týkala výbojného teenagera a jeho divoké projíždky autem šerifova zástupce. O žádném nebezpečném činu ale nevěděla.

„Nemám tušení.“

Willow se zamračila. Nemohla pochopit, jak se ten člověk mohl ocitnout v takovém stavu, aniž ví, kde je a co se mu přihodilo. Úder do hlavy musel být opravdu silný. „Jak se jmenujete? Možná bych vám mohla někoho zavolat.“

Muž se chystal odpovědět, ale vzápětí znejistěl. „Ani to nevím,“ přiznal.

Možná utrpěl otřes mozku. Ale co ona, jak se má zachovat? Má mu klást otázky? „Víte, který je dnes den?“

„Ne.“

„A kolik je dva krát dvě?“

„Čtyři,“ odpověděl bez váhání a zakroutil hlavou. „Já to nechápu. Znáám základní věci, vím, kdo je prezidentem. Jak si zavázat tkaničku... aspoň doufám. Ale nevzpomínám si vůbec na nic o sobě ani na to, co se mi stalo.“

Willow přikývla. „Myslím, že budete potřebovat lékaře.“

Oblohu nad mořem rozčísln blesk doprovázený mohutným hřměním. Musí si pospíšet, jinak je zastihne bouřka. K téhle pláži nevedl přístup ze silnice, takže jim nezbyvalo než se vrátit do jejího domu.

„Myslíte si, že dokážete vstát?“ zeptala se. „Můj dům stojí nedaleko. Když tam dojdeme, zavolám někoho, ať se na vás přijde podívat. Nemocnici tady nemáme, jinak bych vás tam vzala.“

„Nejsem si jistý, ale zkusíme to.“

Willow si položila jeho paži na rameno a pomalu mu pomohla na nohy. Cestu po pláži se o ni ztěžka opíral. Bruno nadšeně poskakoval vedle nich a v tlamě držel kus vyplaveného dřeva.